

for Ublandet at sige, at vi have en slet Husdyrbestand; thi det er ikke Sandhed. At vi have Tilfælde af Tuberkulose, er ganske vist. Naar Mindretallet siger, at det skal Staten fremfor alt tage sig af, saa siger jeg: Ja vel, men Kreaturejerne skulle ogsaa gøre noget, og naar man ikke en Gang er kommen saa vidt, at man praktisk bryder sig om den Sygdom, har det ikke meget at sige. Ja, man er jo i de sidste Aar kommen mere ind derpaa, og nu er Opmærksomheden for Tuberkulosen vokset, men Handel og Trafik er jo gaaet ganske glat med den Slags Dyr. Nu søger man at hævme Sygdommen, og nu vil man foreslaa Bestemmelser, som sætte enhver Handelsmand i Stand til at købe et Dyr — det være nok saa slet — trække det hen til et Udsøfjelssted, præsentere det, saa det slaet ned og saa Erstatning derfor. Det er en ganske urimelig Bestemmelse. Derfor siger jeg, at inden Befolkningen er bleven meget mere aarvaagen, og inden Landbruget har taget sig mere alvorlig af det, hvilket er begyndt at ske enkeltvis i visse Kredse — inden den Tid kan man ikke kræve mere af Staten, end Lovforslaget hder, nemlig hyppig og gratis Tilsyn og andre forskellige Foranstaltninger. Hvis denne Sygdom kunde sættes i Klasse med de akutte smittomme Sygdomme, hvis det var saaledes, at ethvert Dyr, der var smittet, som havde Kendetegn paa denne Sygdom, straks var ruineret, straks var ubrugbart, vilde det stille sig noget anderledes. Saa maatte man efter min Mening gaa til en rationel Fremgangsmaade, saa kunde man ikke gaa frem paa den Maade, at man siger, at enhver kan dingle om med syge Dyr til Udsøfjelsstederne, og naar han saa faar Vist dertil, saa der slaet ned mod Erstatning; nej, saa maatte man standse Handel og Vandel og sige, at den Ting skal høre op. Man maa jo huffe paa, at Lovforslaget tillader jo Handel til Slatning efter en nærmere Syning, og i det hele taget er Sygdommen af den Bestaffenhed, at i Begyndelsesstadiet efter Observationen er saaledes, at vel ingen Dyr læge altid tør sige, at den er farlig. Man har de bedste Autoriteter for, at med behørig Forsigtighed kan man stille sig af med vedkommende Dyr og komme ret godt dervfra. Derfor kan jeg ikke erkende Rigtigheden af, hvad det ærede Mindretal sagde, at man skal gaa til de yderste Foranstaltninger. Og jeg vil sige overfor Mindretallet, at her ikke alene er Tale om et Penge-spørgsmaal, men fuldt saa meget om et Principspørgsmaal, og jeg tror, at det vil blive meget fordærveligt for Landbruget, hvis det skulde komme under en saadan Me-

gel, som Mindretallet vil have, og saaledes blive fri for sin Forpligtelse til at passe sine egne Sager, blive fri for sit Arbejde paa selv at bekæmpe Ondet. Det kunde maaste faa meget uheldige Følger for Fremtiden. Kun dette om Nr. 14.

Ændringsforslag Nr. 15 skal jeg ikke modsætte mig, skønt jeg har mine Betænkninger derved. Det kan have sine Vanskeligheder i Fremtiden, navnlig da der staar i Paragraffen: „under lignende Forhold“, men i og for sig erkender jeg, at hele Bestemmelsen kom ind som en Beslighedsbestemmelse ved en særlig Lov, og det, som her sker, er jo, at man kommer bort fra det Forhold, man den Gang etablerede om en Stadeserstatning under særlige Forhold. Det kan være, at det den Gang kunde siges, at det var billigt: men det gælder ikke mere nu. Nu har man Grund til at se sig for og tage sig i Agt. — Ændringsforslaget Nr. 16 har jeg selvfølgelig ikke noget at erindre imod. — Hvad Ændringsforslaget Nr. 17 angaar, er jeg ganske enig med den ærede Ordfører i, at der ingen Grund er til at vedtage Bestemmelser om de fattiges Kasse; thi Loven vil jo lægge ikke saa faa Byrder paa Kommunerne, baade de større og de mindre; allerede af den Grund er der ingen Anledning til i dette Lovforslag at tillægge de fattiges Kasse Bøderne, hvilket der kan være Grund til i andre Lovforslag, hvor der ikke kræves noget udredet af Kommunerne. Jeg tror nok, at det her vil være rigtigst, at man fastholder Kommuneskasserne. — Ændringsforslaget under Nr. 18 er jeg ikke ganske ubetænkkelig ved, men skal dog ikke gøre nogen væsentlig Indbending dertil. — Ændringsforslag Nr. 19 kan jeg tiltræde og ogsaa Nr. 20. — Ændringsforslag Nr. 21 gaar jeg nødig ind paa; men det vil jo ikke nytte noget, at jeg gør væsentlige Indbendinger mod det.

Til det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Casperen) maa jeg dog sige, da han udtrykkelig ønsker dette Punkt omtalt, at naar miltbrandarttet Rosen saa vel som Mund- og Klovehyge indbefattes under de smittomme Sygdomme, over for hvilke man kan skride ind paa aktiv Maade ved Nedslagning, er jeg enig med ham i hans Opfattelse paa dette Punkt. Forstørelsen paa disse Sygdomme er den, at medens miltbrandarttet Rosen er absolut farlig, om ikke særlig smittefarlig, saa er Mund- og Klovehyge ikke nogen farlig, ikke nogen dødelig Sygdom; men den er i højeste Grad smittefarlig. Følgen deraf er, at det vil kun være rigtigt at gribe ind i en Besætning i det første Udbrud og slaa den ned, og det er ogsaa slet andre Steder;